

מדינת ישראל
משרד הביטחון

אתר "יזכור" www.izkor.gov.il
סיפור חיים

סמל אסייג, דויד

בן יוסף ויוכבד. נולד בשנת תרצ"ג (1933) בעיר פס אשר במרוקו. למד בבית ספר יסודי ולאחר מכן בבית ספר תיכון מקצועי בקזבלנקה. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1953. דויד עבד בבית החרושת לצמיגים "אליאנס" וכחבר ועד העובדים שם היה מקדיש את רוב זמנו הפנוי לטיפול בבעיותיהם השונות של חבריו למפעל לא רק כחובת תפקידו כי אם כפי שציווה עליו לבו, לב חם ורוחש ידידות. בשנת 1954 גויס לצה"ל ושירת בחיל הנדסה קרבית. השתחרר משירותו הסדיר לפני מערכת סיני ולאחרונה היה נותן את שירותו כאיש מילואים. במלחמת ששת הימים לחם בגבורה במסגרת פלוגת הנדסה ובקרב על ג'נין, ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), הוא היום השני לקרבות, נפל כתוצאה מפגיעה ישירה של תותח-טנק בזחל"ם של מפקד המחלקה בעת שהוא היה אחראי לצוות שבו. הניח אשה בהריונה ובת. מוותיקי פלוגתו היה, מסור לאנשיו ונאמן לתפקידו. לבו התרגש למראה כל פצוע. ובמלחמה, כבשעת שלום בעבודתו, עשה כמיטב יכולתו למען אחיו לשורה - ואכן הוא נפל בעת חילוץ נפגעים מרכב. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה. שמו הונצח בחבורת שהוציאה פלוגת הנדסה של עוצבת "ברק".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזפר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.
Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

סמל אסייג דוד ז"ל
בן 32 בנפלו

סמל אסייג דוד ז"ל

בן יוכבד ויוסף

נולד במרוקו

ב-ג' בטבת תרצ"ג, 1/1/1933

התגייס ב-1954

התגורר בנתניה

נפל בקרב

ב-כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967

במלחמת ששת הימים

שרת בחיל הנדסה, חיל השריון

יחידה: גד' הג"א 923

מקום נפילה: ג'נין

באזור: יהודה ושומרון

נקבר בחיפה

אזור: א, חלקה: 2, שורה: 4, קבר: 6.

הותיר אשה - שושנה, בת-לבנת ובת
שנולדה לאחר מותו - דורית

קורות חיים

דוד, בן יוכבד ויוסף, נולד בשנת תרצ"ג (1933) בעיר פס אשר במרוקו. למד בבית ספר יסודי ולאחר מכן בבית ספר תיכון מקצועי בקזבלנקה. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1953. דוד עבד בבית החרושת לצמיגים "אליאנס" וכחבר ועד העובדים שם היה מקדיש את רוב זמנו הפנוי לטיפול בבעיותיהם השונות של חבריו למפעל לא רק כחובת תפקידו כי אם כפי שציווה עליו לבו, לב חם ורוחש ידידות. בשנת 1954 גויס לצה"ל ושירת בחיל הנדסה קרבית. השתחרר משירותו הסדיר לפני מערכת סיני ולאחרונה היה נותן את שירותו כאיש מילואים. במלחמת ששת הימים לחם בגבורה במסגרת פלוגת הנדסה ובקרב על ג'נין, ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), הוא היום השני לקרבות, נפל כתוצאה מפגיעה ישירה של תותח טנק בזחל"ם של מפקד המחלקה בעת שהוא היה אחראי לצוותו. הניח אשה בהריון ובת. מוותיקי פלוגתו היה, מסור ונאמן לתפקידו. לבו התרגש למראה כל פצוע. ובמלחמה, כבשעת שלום בעבודתו, עשה כמיטב יכלתו למען אחיו לשורה - ואכן הוא נפל בעת חילוף נפגעים מרכב. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה. שמו הונצח בחוברת שהוציאה פלוגת ההנדסה של עוצבת "ברק".

דוד אסיג

דוד נולד בעיר פאס (מארוקו). למד בבית ספר יסודי ובתיכון מקצועי בקאזאבלנקה. עלה ארצה בשנת 1953 והתפרנס כמכונאי במפעלי "אליאנס" בחדרה. התגייס לצה"ל ב-1954 ושירת בהנדסה קרבית. לפני מערכת סיני השתחרר מצה"ל ושרת במילואים. דוד השתתף במלחמת ששת הימים בדרגת סמל במסגרת פלוגת הנדסה. נפל בקרב בעמק דותן ליד ג'נין ביום השני למלחמת ששת הימים, ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.67). דוד הניח אשה ובת. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות בחיפה.

דוד אסייג

ל ד מ ו ת ו

דוד היה מוותיקי הפלוגה והכל הכירו אותו כמפקד

מסור לאנשיו ונאמן לתפקידו.

התנדב יחד עם פלוגתו לחלץ פצועי גדוד הטנקים ופלוגת

הסיור ששכבו למרגלות רכסי קבטיה. למרות שידע היטב על

יתרונו של האויב בטנקים ובחיילים התנדב לחילוץ אחים

לוחמים והצלת חייהם.

תוך כדי חילוץ הפצועים, תחת אש מדויקת ויעילה של

כ-20 "פאטונים" וכוחות רגלים, נפגע הזחל"ם שעליו

פקד והוא ושני חיילים נוספים נהרגו במקום.

סמל דוד אסייג גילה בקרבות גבורה, עוז רוח, דבקות

במטרה ותושיה. התנהגותו בשדה הקרב היתה מופתית והיא

עשויה לשמש דוגמה ללוחמים אחרים. הוא סיכן את נפשו

למען חבריו הפצועים, ובכך גילה אחוות לוחמים הראויה לכל

שבח.

דויד אסייג ז"ל

עלצת חקר
המסרה שותף
פלוס בין
בית וז' אקט
אב'ס תוכך חזרה-
חטיבת הביניים
משנת 2000-2016

מגישים: אורי עטיה, ורון צרפתי

מורה: לימור צ'ר'ר

כיתה: ט/8

2016

תוכן ענינים

1. שער

2. מבוא לשלח

3. קורות חיים דויד אסייג ז"ל

4. מרוקו

5. ג'נין

6. מלחמת ששת הימים

7. טנק

8. חיל ההנדסה

9. תמונות

חשיבות מקצוע של"ח

תחום של"ח וידיעת הארץ פועל במטרה לחזק את תחושת השייכות של הנוער לארץ ולמדינה, לסייע ביצירת יחסים חיוביים בין היחיד לזולתו ולחברה, לטפח מנהיגות צעירה ולעודד נכונות למילוי חובות חברתיות ולאומיות. במרכז העשייה החינוכית עומדת הפעלה בשדה, המפגישה את התלמיד באופן בלתי אמצעי עם נופי הארץ, מורשת האדם והעם, אתרי ראשית ההתיישבות והמפעל הציוני. הפעולה בשדה מביאה לידי ביטוי ערכים של שיוויון, עזרה הדדית, רוח צוות מנהיגות, מיומניות של הכנה, התמצאות ותושייה.

של"ח וידיעת הארץ הוא מקצוע רב תחומי המתייחס לתופעות הטבע והאדם בא". התוכנית מתבססת על תפיסה חינוכית האומרת שיש להכשיר את התלמיד להתמודד עם מערכות דינמיות ומורכבות מתוך זיקה חיובית הבנה ורגישות מודעות תוך אחריות וכושר שיפוט ערכי כלפי הסביבה. לשם כך יש לחשוף את התלמיד למגע בלתי אמצעי עם נופי הארץ, ותושביה בגישה מערכתית כוללת.

קורות חיים

אסייג דויד ז"ל
בן יוסף ויוכבד

נולד בשנת תרצ"ג 1933 בעיר פס במרקו.
למד בבית ספר יסודי ולאחר מכן בבית ספר תיכון מקצועי בקזבלנקה.
המשפחה עלתה לארץ בשנת 1953.
דויד עבד בבית החרושת לצמיגים "אליאנס" וכחבר ועד העובדים שם
היה מקדיש את רוב זמנו הפנוי לטיפול בבעיותיהם השונות של חבריו
למפעל רק כחובת תפקידו כי אם כפי שציווה עליו לבו לב חם ורוחש
ידידות.
בשנת 1954 גויס לצה"ל ושירת בחיל ההנדסה קרבית.
השתחרר משירותו הסדיר לפני מערכת סיני ולאחרונה היה נותן את
שירותו כאיש מילואים.
במלחמת ששת הימים לחם בגבורה במסגרת פלוגת הנדסה ובקרב על
גינין, ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967) ביום השני לקרבות, נפל כתוצאה
מפגיעה ישירה של תותח טנק בזחל"ם של המפקד המחלקה בעת שהוא
היה אחראי לצוות שבו.
דויד הותיר אחריו אישה בהריון ובת.
אסייג מוותיקי פלוגתו היה, מסור לאנשיו ונאמן לתפקידו.
לבו התרגש למראה כל פצוע במלחמה כבשעת שלום בעבודתו,
עשה כמיטב יכולתו למען אחיו לשורה ואכן הוא נפל בעת החילוץ נפגעים
מרכב.
הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה.
שמו הונצח בחבורת שהוציאה פלוגת הנדסה של עוצבת "ברק".

מרוקו

מרוקו (ערבית: المملكة المغربية, אֶלְמַמְלָכָה (א)לְמַעְרַבְיָה) היא ממלכה בקצה הצפון מערבי של יבשת אפריקה. מצפון היא גובלת בים התיכון, בסאוטה ומלילה ובמיצר גיברלטר, במערבה באוקיינוס האטלנטי, במזרחה באלג'יריה ובדרומה בסהרה המערבית.

מרוקו מאז 1975 דורשת את שטח סהרה המערבית ומחזיקה ברוב השטח מאז, השטח נמצא תחת כיבוש מרוקאי לאחר שמרוקו התעלמה מהכרזת העצמאות שלהם ויישבה שם מתנחלים רבים שהיא דורשת כי ישתתפו במשאל העם על עתיד האזור.

מקור השם

שם הממלכה המלא מתפרש ל"הממלכה המערבית" (בערבית: المملكة المغربية). "אל-מע'רב" (שפירושו "המערב") משומש לרוב בערבית. השם "מרוקו" בשאר השפות מקורו משם הבירה הקודמת של מרוקו - "מרקש" (שפירושה "ארץ האלים" בשפה הברברית).

היסטוריה

היסטוריה של מרוקו

הילידים המקוריים של מרוקו נקראים ברברים. מרוקו נקראה בעבר מאוריטניה. קמו ונפלו מספר ממלכות ומשפחות מלוכה במרוקו טרם עליית האסלאם וגם בעידנו. מרוקו נעשתה למדינת חסות צרפתית עם חתימת ההסכם של פז ב-30/3/1912, למרות זאת חלק מצפון המדינה נשלט על ידי ספרד. משפחת המלוכה אלאוויט שלטה בתקופה זו ובקבלת העצמאות מצרפת ב-1956, השולטאן מוחמד החמישי קיבל את התואר "מלך" ומרוקו נעשתה לממלכה עצמאית. באותו זמן סופחה למרוקו טנג'יר, שהייתה קודם עיר בינלאומית. בשנות ה-70 מרוקו ספחה את צהרא המערבית, שהייתה תחת שלטון ספרדי עוד מהמאה ה-19, לפני השליטה הספרדית באזור הוא היה אזור השפעה מרוקאי אך השליטה המרוקאית באזור לא הוכרה בקהילה הבינלאומית.

ג'נין

עיר ערבית בצפון השומרון. מרבית תושביה מוסלמים ומיעוטם נוצרים. בעיר עצמה מתגוררים 34 אלף תושבים ובמחוז ג'נין כ-250 אלף נוספים. 54% מהתושבים הינם צעירים מתחת לגיל 20 (נתונים משנת 1997). רבים מתושבי העיר מתפרנסים מחקלאות ומייצור פחם. הדת המוסלמית היא דומיננטית בעיר, ותושביה המוסלמים אדוקים למדי.

במרכז העיר נמצא מחנה הפליטים ג'נין, המאכלס פליטים מתקופת מלחמת העצמאות וצאצאיהם, שבמשך היובל שחלף מאז, תחת שלטון ירדן, ישראל והרשות הפלסטינית, המשיכו לכנות עצמם פליטים, אף על פי היותם יושבי קבע וילידי העיר

היסטוריה.

במלחמת העולם הראשונה שימשה ג'נין בסיס לכוחות של האימפריה העות'ומנית וגרמניה.

במלחמת העצמאות כוח של צה"ל עשה מאמץ לכבוש את ג'נין, אולם נהדף תוך כדי ספיגת אבדות כבדות מידי התושבים המקומיים, בתגבור חיילים עיראקים וירדנים.

בעקבות מלחמת העצמאות נכללה העיר בשטחי הגדה המערבית שבשליטת ירדן. במלחמת ששת הימים כבש צה"ל את העיר, כחלק מכיבוש כל הגדה המערבית. במסגרת הסכמי אוסלו נמסרה העיר, בשנת 1996 לשליטתה של הרשות הפלסטינית.

במשך עשרות שנים נודעה ג'נין בקיצוניות של תושביה כנגד היישוב היהודי בארץ ישראל. בתחילת המאה ה-20 יצאו ממנה מפגעים בראשות עז א-דין א-קסאם שפגעו באוכלוסייה היהודית. בתקופת מאורעות 1936-1939 שימשה בסיס לכנופיות.

יהודים בג'נין

כבר בתקופת ההתנחלות בארץ, הוקמה במקום עיר הלויים "עין גנים" בנחלת שבט יששכר (יהושע י"ט, כ"א / יהושע כ"א, כ"ט). במהלך השנים הוסב שם העיר ל"גינת".

חוקרי ארץ ישראל הקדומה ר' אשתורי הפרחי וישעיהו פרס זיהו את עין גנים עם ג'נין של ימינו. בספר יהודית מוזכרת "גיני" (יהודית ג', י') כיישוב יהודי אשר סמוך אליו חנה מחנה הוליפרנס. יוסף בן מתתיהו מזכיר בספרו "מלחמת היהודים" (ספר ג', ג', ד') את גנים כיישוב הממוקם בצפון השומרון. כמו כן, ידוע כי יהודים התגוררו בעיר בתקופת ימי הביניים ועסקו במסחר וברפואה.

בשנת 1922 התגוררו בעיר על פי מפקד האוכלוסין הבריטי, שבעה יהודים אשר מרביתם שרתו במשטרת ג'נין, ובשנת 1931 התגוררו בעיר 4 יהודים בלבד. בשנת 1943 הכינה מפקדת ההגנה בראשות משה סנה תוכנית התיישבות, אשר הציעה להקים בסביבות ג'נין כעשרה יישובים חדשים, וזאת במטרה להקיף את העיר ביישוב יהודי.

{ העיר ג'נין }

{ גדר הפרדה ליד ג'נין }

מלחמת ששת הימים

מלחמת סיני נגמרה בתבוסה של הכוחות המצריים. ברית המועצות וארצות הברית הפעילו לחץ כבד על ישראל לסגת מחצי האי סיני. ראש ממשלת ישראל, דוד בן גוריון, הסכים בעקבות הלחץ של שתי המעצמות לפנות את חצי האי סיני ורצועת עזה במרץ 1957, אך הודיע שכל סגירה של מצרי טיראן תהווה עילה למלחמה נוספת.

בנובמבר 1966 עלה ג'יפ של מג"ב על מוקש ירדני ליד הקו הירוק ונסעיו נהרגו. ככל הנראה את המוקש הטמינה חולייה של ארגון הפת"ח.

חוסיין מלך ירדן שעיין את ארגון הפת"ח מיהר לקרוא לשגריר ארצות הברית בארצו ולמסור דרכו איגרת תנחומים והתנצלות לראש הממשלה לוי אשכול, שגריר ארצות הברית בירדן העביר את האיגרת לשגריר ארצות הברית בישראל, אך זה העדיף להמתין עד אחרי סוף השבוע בכדי להעביר את האיגרת לרה"מ.

משלא קיבלה ישראל כל תגובה על התקרית, בחרה לצאת לפעולת תגמול הידועה בתור פעולת סמוע, פעולה זו שתוכננה להיות ביעור ממוקד של קיני מחבלים בגדה המערבית סבלה מ"הצלחת יתר" כאשר כוח ירדני שהוחש לכפר סמוע עלה על מארב צנחנים ישראלי, מכאן התפתחה הפעולה למערכה של ממש רבת נפגעים ונזק לשני הצדדים ובמיוחד לירדני.

כתוצאה מפעולה זאת החלו מהומות נגד המלך חוסיין בכל הגדה המערבית וישראל ספגה את גינוייה כמו גם חמתה של ארצות הברית על כך שהכתה בגורם הלא נכון (הגורמים בממשל רמזו כי ארצות הברית 'תבין' אם ישראל תתקוף בפעם הבא את סוריה).

כדי לשקם את מעמדו כינס המלך חוסיין יחד עם נשיא מצרי כאמל עבד אל נאצר ועידה כל ערבית, שהפכה עד מהרה זירה להפניית אצבעות מאשימות בין ארצות ערב לבין עצמם: מצרים וסוריה האשימו את ירדן על "הפקירה את הפלסטינים" בכך שסירבה להציב חיילים עיראקיים או סעודיים בשטחה לפי התוכנית של המפקדה הכול ערבית, ואילו ירדן האשימה את מצרים כי היא "מתחבאת מאחורי הסינר של כוחות האו"ם בסיני" ואילו סוריה הואשמה "כי היא מוכנה להלחם עד החייל המצרי האחרון". האשמות אלו יצרו מבוכה רבה בקרב השלטון במצרים שניסה להצניע את העובדה שכוח או"ם יושב בשטחו, כמו גם מבוכה רבה לנשיא סוריה א-תאסי שהתפאר בכך שסוריה לא מפסיקה לתקוף את ישראל.

מנהיגי סוריה ומצרים קמו לשקם את מעמדם, וסוריה החישה את תקיפות הפת"ח משטחה על ישובי הגליל כמו גם את ההפגזות הארטילריות ואת העימותים על השטחים המפורזים. ישראל, בעיקר בלחצו של הרמטכ"ל יצחק רבין יצאה לפעולת תגמול והפילה מספר מיגים סוריים בקרבות אוויר.

המלך חוסיין שחיפש "להשוות את התוצאה" עם מנהיגי סוריה ומצרים החל ללעוג באמצעות הרדיו הרשמי של ממלכתו למנהיגים אלו:

"חלק מהמטוסים הסוריים נפלו
בשטח ירדן ומתברר כי היו

חמושים בטילי דמה מעץ" לעג
לכישלון של הצבא הסורי. כמו
גם לעג למצרים כך שלא
התערבה ומתחבאת מאחורי כוח
האו"ם.

כמו כן חוקרים מונים היום בין הסיבות לפרוץ המלחמה את
ההסתבכות המצרית בתימן ואת כשלון המידניות הכלכלית של
נאצר שגרמה לו לחפש "תמונת ניצחון" וקיווה לזכות בכזאת
בכך שיסלק את כוח האו"ם מסיני.

במצרים ניתן גם למנות את המתיחות בין עמר לנאצר שגררה
למשל את סגירת מיצרי טיראן על פי פקודה של עמר, כנראה
ללא הוראה מנאצר, אם כי גם ללא התנגדותו. בסוריה ניתן
למנות את מספר נסיונות ההפיכה הכושלים שגרם לאוליגרכיה
העאלווית לרצות במלחמה כדי להסיח את דעת העם.

בירדן ניתן למנות את הלחץ של האוכלוסייה הפלסטינית על
המלך חוסיין, שגררה אותו שלא ברצונו לעימות עם ישראל,
כמו גם החשש ש"הצבא המצרי ימשיך ישר לעמאן אחרי
שיגמור עם ישראל".

את המתיחות בתוך הקרמלין בין ליאוניד ברז'נייב לאלכסיי
קוסיגין שכל אחד מהם גורר לכיוון אחר - ברז'נייב לשקט בין
בנות הברית של ארצות הברית לבנות הברית של בריה"מ בעוד
קוסיגין דוחף לעימות צבאי במזרח התיכון.

גם הסכסוכים הקטנים בגבול ישראל-סוריה, סביב נושא הטיית
מקורות הירדן על ידי סוריה היוו את הרקע למלחמה. ב-7
באפריל 1967 הגיעה הפעילות בגזרה לשיאה. במהלך יום זה
התנהלו קרבות אוויר מעל לרמת הגולן, ומטוסי חיל האוויר
הישראלי הפילו שישה מטוסי מיג 21 סוריים.

במאי אותה שנה מסרה ברית המועצות שדר למצרים, שבו נאמר שישראל מרכזת כוחות צבא בצפון כדי לפלוש לסוריה, אך היה זה מידע כוזב. ישראל הזמינה נציגים מהשגרירות הסובייטית בארץ לסייר בגבול הצפון ולהיווכח באמת, אך הם סירבו.

ב-15 במאי, בעיצומו של יום העצמאות תשכ"ז, צלחו כוחות יבשה מצריים את תעלת סואץ ונכנסו למרחבי סיני. בכך הכניס נשיא מצרים, גמאל עבד אל נאצר, את ישראל למצב חירום, שכונה "תקופת ההמתנה", והסתיים ביציאתה של ישראל למלחמה. רבים מעריכים כי המשבר החל מבלי שתהייה כוונה אצל איש מן הצדדים להביא למלחמה כוללת, אך שורה של צעדים שלא ניתן היה לחזותם מראש, הביאו את האזור אל המלחמה.

מהלך המלחמה

המלחמה נפתחה ב-5 ביוני 1967 בשעה 7:45 בבוקר במהלומה אווירית מקיפה, לאחר ימי ההמתנה מורטי העצבים בעקבות חסימת נתיבים בים סוף למעבר ספינות מישראל עליה החליט גמאל עבד אל-נאצר, שליט מצרים. בשעות הראשונות של המלחמה תקפו כ-185 מטוסי חיל האוויר הישראלי, בפיקודו של מרדכי הוד, בסיסים צבאיים ושדות תעופה במצרים, סוריה, ירדן ועיראק במבצע שנקרא "מבצע מוקד" (מערך מטוסי הקרב של חיל האוויר דאז מנה כ-203 מטוסים, שישה מהם מקורקעים, ו-12 מטוסים בלבד נשארו בכוננות ירוט על הקרקע, להגנת שמי המדינה בשעת המבצע). תקיפות אלה היו הפתעה מוחלטת ולמעשה הכריעו את המלחמה מראשיתה

בהשמידם את עיקר חילות האוויר של צבאות ערב. חיל האוויר הישראלי הנחית מכה אווירית, בו זמנית כמעט, על כל שדות התעופה המצריים. שדות התעופה הותקפו פעמים אחדות באותו יום וחיל האוויר המצרי שותק כמעט לגמרי למשך שארית המלחמה. מייד לאחר המכה הראשונה, הותקפו גם שדות התעופה שממזרח למדינה והונחתה מכה קשה לשדות התעופה של חיל האוויר הסורי וחיל האוויר הירדני והופצץ גם שדה התעופה העיראקי המערבי ביותר. בניגוד למתקפה היבשתית שכוונה תחילה רק נגד החזית המצרית, ההתקפה האווירית כוונה להשגת עליונות אווירית במשך כל ימי הלחימה. כ-350 מטוסים הושמדו ביום הראשון למלחמה מתוך כ-600 המטוסים שהיו למדינות הערביות הלוחמות.

צה"ל זכה לעליונות אווירית מוחלטת, שאפשרה לחיל האוויר הישראלי להגיש סיוע התקפי נמרץ לכוחות היבשה הישראליים, בצורה הולכת וגוברת במשך כל ימי הלחימה. השליטה במרחב האווירי והסיוע של הכוחות המוטסים שינו לחלוטין את כללי המלחמה הידועים ומול כוחות שריון וארטילריה של צבאות ערב היוו הפצצות מן האוויר את כוח השחיקה בעל העוצמה הרבה ביותר והחישו במידה מכרעת את קצב המלחמה. העורף הישראלי היה מוגן כמעט לחלוטין מהתקפות אוויר במשך כל ימי המלחמה.

תוצאות

כיבושים

בתום המלחמה כבש צה"ל מידי הסורים את מרבית רמת הגולן וברכס החרמון השתלט על שטחים עד רום של 2,200 מטר

מעל פני הים. מידי המצרים נכבשו רצועת עזה וחצי האי סיני בשנית על ידי ישראל לאחר שהושבו במלואם בתום "מבצע קדש". מידי ממלכת ירדן נכבשה הגדה המערבית כולל מזרח ירושלים (ובתוכו העיר העתיקה).

אבידות

ישראל: כ-800 חללים איבדה ישראל במלחמה וכ-3000 פצועים. לפי משרד החוץ 776 חיילים ישראלים נהרגו בקרבות.

צבאות ערב: צבאות ערב שילמו במחיר כבד של אלפים רבים של חללים, פצועים ושבויים. לפי אחת ההערכות האבדות של צבאות ערב הן:

- מצרים: בין 10,000 ל-15,000 הרוגים
- סוריה: בין 1,000 ל-2,500 הרוגים
- ירדן: כ-6,000 הרוגים
- סה"כ: בין 17,000 ל-23,500 הרוגים.

טנק

טנק הוא רכב קרבי משוריין המיועד לפגוע בכוחות אויב יבשתיים באש ישירה. הטנק הראשון יוצר בבריטניה במהלך מלחמת העולם הראשונה. האנגלים נתנו לטנק את שמו (Tank), שפירושו באנגלית מיכל, בשל רצונם להטעות את האויב, ולא, כפי שחושבים לעתים בטעות, על שם דמיונו לחבית מים.

תכונות

הטנק הוא נשק נייד בעל עבירות גבוהה, מגן על הלוחמים המפעילים אותו, בעל עצמת ירי הן בירי פגזים והן בנק"ל. זהו הנשק היבשתי מבין החזקים ביותר ואחד היעילים ביותר. חסרונו הגדול הוא פגיעותו לטילים נגד טנקים.

מבנה הטנק ומאפייניו

הטנק המודרני מורכב משלושה חלקים עיקריים: תובה, צריח ותותח.

- בתובה מותקנת מערכת ההנעה של הטנק הכוללת חטיבת כוח - המנוע

והמימסרת. מזקו"ם, דלק וכמובן
נהג.

- הצריח הוא החלק האקטיבי של
הטנק המשמש ללחימה ובו
מתנהלת עיקר הפעילות. בצריח
יושבים המפקד, התותחן והטען.
בצריח נמצאות רוב מערכות הנשק,
האופטיקה והקשר של הטנק.
- התותח, כשמו כן הוא, משמש לירי
בכינון ישיר.

חיל ההנדסה

חיל ההנדסה הקרבית הוא אחד מחילות היבשה הוותיקים בצה"ל והוקם למעשה עוד לפני מיסוד הצבא. חיל ההנדסה נחשב לחיל לוחם, והוא אחד מחמשת החילות הלוחמים ("חילות השדה") של זרוע היבשה. לחיל ההנדסה כומתה כסופה שעליה סמל החיל: חרב בתוך צריח שמוקף בהילה שמסמלת פיצוץ. צבעי הדגל החילי הם שחור וכתום. המוטו של החיל הוא "הנדסה קרבית - ראשונים תמיד". על פי אתר דובר צה"ל: חיל ההנדסה הישראלי הוא אחד החילות הוותיקים בצה"ל, ופעילותו מגוונת ומשתרעת על מספר תחומים המשלבים הנדסה צבאית, פריצת מכשולים, בנייה והריסה, לחימה וטיפול בחומרים כימיים (חומרי נפץ ואב"כ).

ייעודו של חיל ההנדסה בצה"ל הוא פריצת הדרך לכוחות היבשה. חיל ההנדסה הקרבית, מפלס את דרכו של צה"ל בקרב האש היבשתי. החיל עסוק מאוד בימי שלום כבימי מלחמה, ייעודו המרכזי של החיל הוא התגברות על מכשולים קרקעיים טבעיים ומלאכותיים בזירת הלחימה על מנת לאפשר תנועה מהירה קדימה של הכוחות הלוחמים. לוחמי החיל עוסקים גם בהנחת מכשולים על מנת להגביל את חופש התנועה של האויב וליצור תנאי שטח שיקשו על התקדמותו של האויב על ידי פיזור מוקשים, גדרות, ביצורים ותעלות.

חיל ההנדסה עוסק במגוון רב של פעולות: הנחה ופינוי של מוקשים, ביצוע פעולות חבלה וסער, גישור על פני מכשולי מים וקרקע, צליחה, מיגון וביצור כוחות ניידים ונייחים, הסוואה, סילוק פצצות ונטרול מטעני חבלה ותחמושת שלא התפוצצה, הפעלת ציוד מכני-הנדסי לפינוי מכשולים קרקעיים וליצירת מכשולים לאויב ועוד.

המקצוע הצבאי של חיילי ההנדסה הוא פלס. חיל ההנדסה בצה"ל הוא חלק מכוחות היבשה, ולכן כפוף למז"י (מפקדת זרוע יבשה) ומורכב מגדודי הנדסה קרבית, פלוגות ציוד מכני הנדסי, יחידת אב"כ ויחידת יהל"ם ("יחידה הנדסית למשימות מיוחדות" שבין השאר עוסקת בסילוק פצצות ופינוי מוקשים).

הכלים האופייניים לחיל ההנדסה הם: הפומ"ה - נגמ"ש הנדסה מתקדם ייחודי וממוגן היטב; ודחפור די 9 – בולדוזר כבד תוצרת קטריפלר שזוכה לתוספת מעטה שריון תוצרת ישראל. בנוסף מפעיל החיל מגוון אמצעים הנדסיים, בהם טנקי גישור דוברות, מוקשים ואמצעי חבלה, אמצעי פריצה, אמצעי סילוק פצצות ואמצעי הגנה מפני איומי אב"כ, לוחמי ההנדסה חמושים בדומה ללוחמי חי"ר מובחרים; נשקם האישי הוא רובה M-16 או

14-M קרבין.

מקום מנוחתו

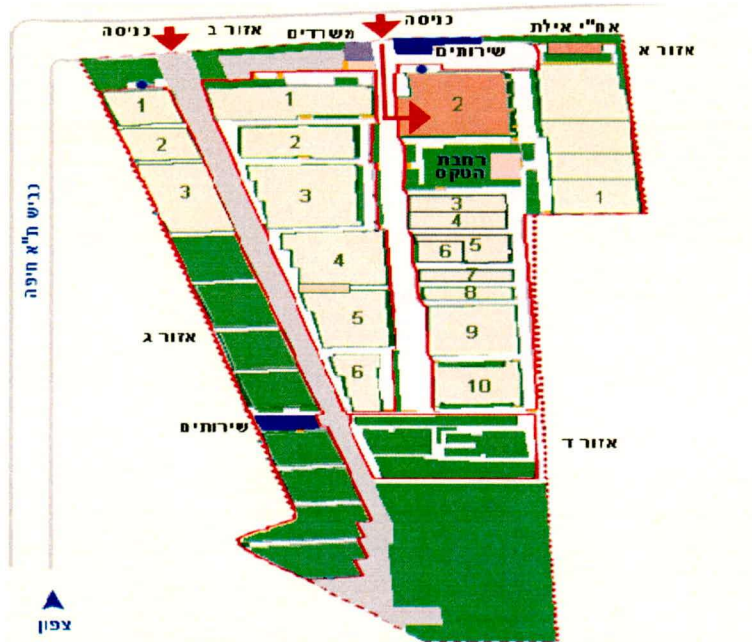
סמל דויד אסייג

בן יוכבד ויוסף

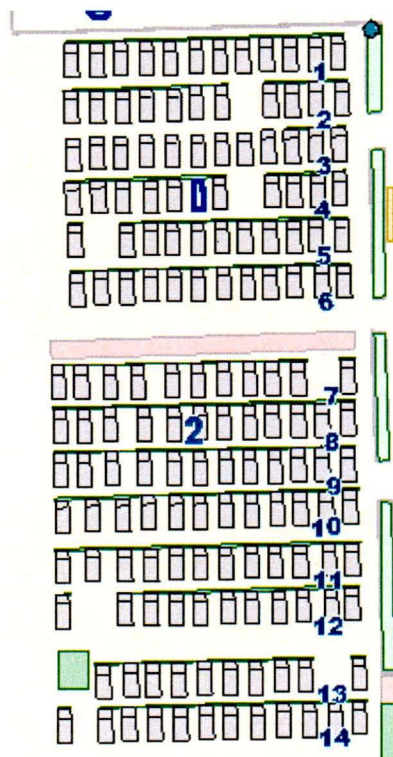
בת העלמין הצבאי: חיפה אזור: א
חלקה : 2 שורה : 4 קבר: 6

מסלול הגעה לחלקה

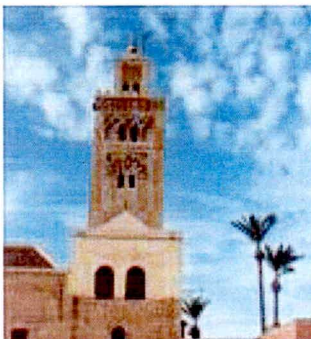

סימון הקבר על מפת

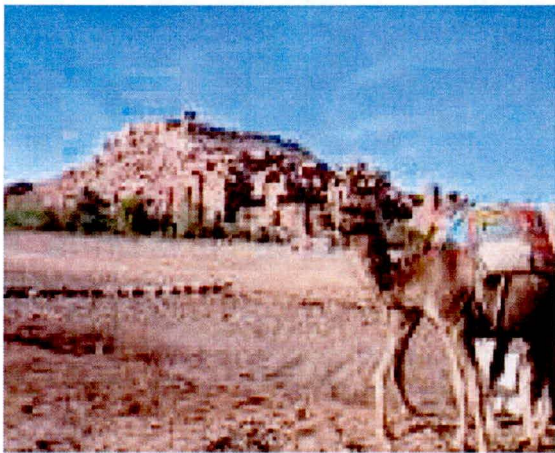
החלקה

תמונות

מגדל ירושלים חיל הנדסה

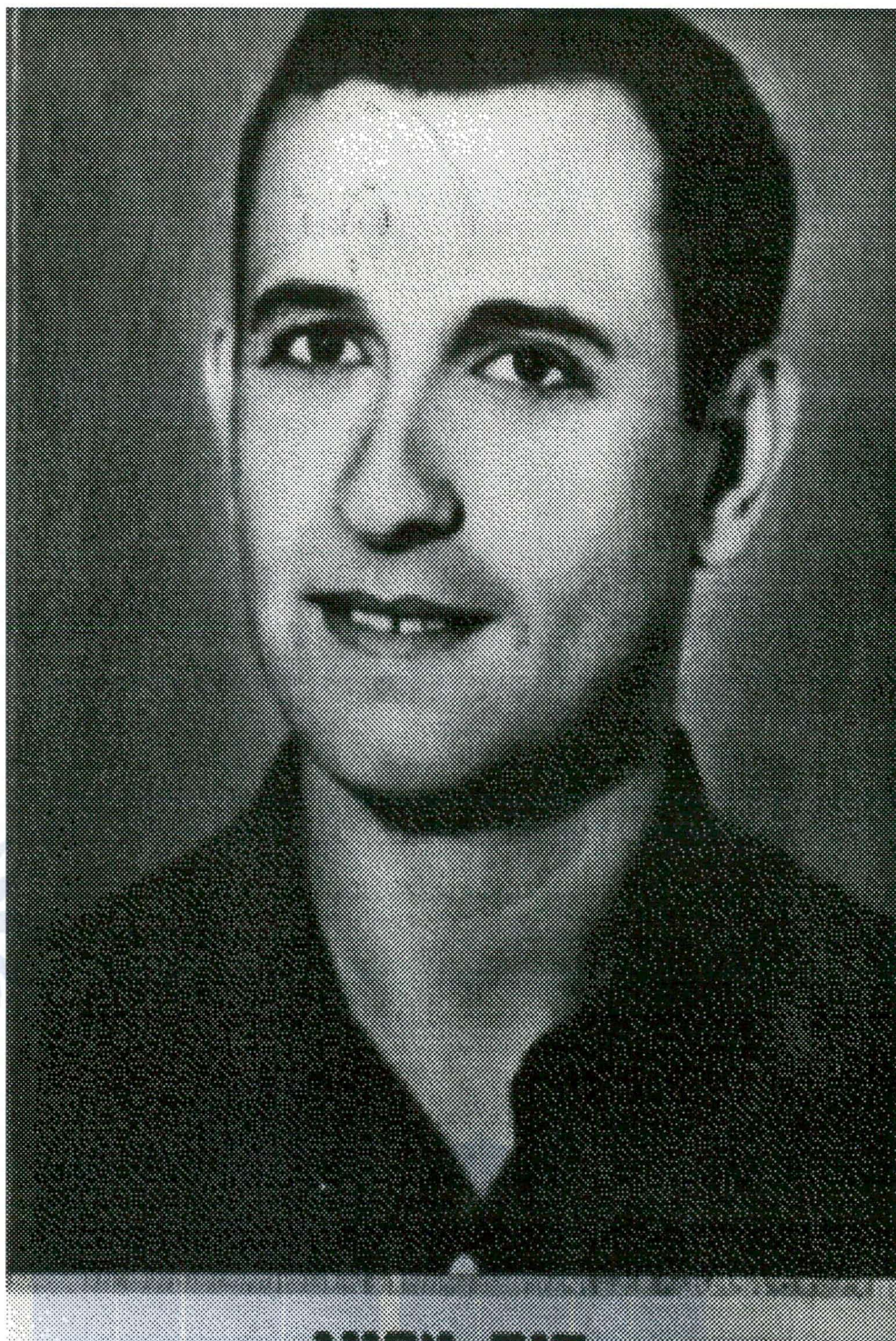
גדוד סחף		בחלוצ	
גדוד אסף		יהלום	
גדוד להב		אב"כ	

יד לבנים - חדרה

דוד אסייג
בן יוכבד ויוסף אסייג

6/6/67
7/6/67

כ"ח באייר תשכ"ז

נפל ביום